

Groeten uit Benidorm

Hendrik Groen bij Meulenhoff:

Pogingen iets van het leven te maken

Zolang er leven is

Leven en laten leven

Een kleine verrassing

Opgewekt naar de eindstreep

Rust en Vreugd

Groeten uit Benidorm

Hendrik Groen

Groeten uit Benidorm

ROMAN

MEULENHOF

ISBN 978-90-290-9803-8

ISBN 978-94-023-2086-2 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: Sylvia van Schie

Letterbeeld auteursnaam: Ingrid Bockting

Zetwerk: Pier Post

© 2023 Peter de Smet en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Als ik mijn riem afdoe, zakt mijn broek van mijn kont.’

‘Als u uw riem niet afdoe, komt u niet door de controle, meneer.’

Joop Elzinga zuchtte diep en keek de beveiligder bijna smekend aan. Deze was niet onder de indruk: hij keek naar Joop alsof hij uitkeek over zee.

‘Ik zei toch dat je beter bretels om had kunnen doen,’ klonk de stem van Joops vrouw Hannie achter hem.

‘Dat heb je helemaal niet gezegd.’

‘Jawel, maar je was weer eens zogenaamd doof, vanochtend.’

‘In bretels zit toch ook metaal. Gaat-ie toch ook af.’

‘Uw schoenen moeten ook uit,’ zei de beveiligder.

‘Jezus, wat een gedoe.’ Joop werd steeds zenuwachtiger. ‘Sinds wanneer is dit allemaal?’

‘Sinds een jaar of twintig, meneer. U bent zeker een tijdje niet op reis geweest,’ zei de beveiligder onverstoorbaar.

Een lichte zweetgeur verspreidde zich door de ruimte: Joop had zijn schoenen uitgedaan. Hij hield ze in zijn hand en wilde ermee door de scanner lopen. De beveiligder stuurde hem terug om ze in een bak te doen. Op de band was inmiddels geen plaats meer, dus Hannie begon de bakken die erop stonden achteruit te

duwen om plaats te maken voor de extra bak voor de schoenen van Joop. Dat viel nog niet mee, want de band liep intussen door. Uiteindelijk verdwenen ook de schoenen van Joop door de slieren voor de ingang van de bagagescanner.

Vijftien meter verderop stonden hun vrienden Theo en Cobie te zwaaien.

‘Joehoe... wij gaan vast koffiedrinken. Zien we jullie daar.’

Cobie deed alsof vliegen voor haar de gewoonste zaak van de wereld was, terwijl ze vijf jaar geleden voor het laatst op Schiphol was geweest en dan nog alleen om haar dochter, schoonzoon en twee kleinkinderen uit te zwaaien.

De scanner piepte toen Hannie erin ging staan met haar armen omhoog. Ze was vergeten haar broche af te doen. Joop zuchtte nog maar eens. Toen hij er even later zelf in stond en zijn armen omhoog moest doen, gleed zijn broek half van zijn kont.

Waar ben ik aan begonnen? vroeg hij zich af.

Het was druk in de enorme hal na de bagagecontrole en het duurde drie telefoontjes voor ze Theo en Cobie in een hoekje van de Starbucks hadden gevonden.

Joop werd eropuit gestuurd om koffie te halen en na twintig minuten was hij eindelijk terug.

‘Ik hoop dat-ie lekker smaakt, want vier koffie is hier tweeëntwintig euro.’

‘Tjonge, daar drink ik thuis een hele maand koffie voor,’ rekende Cobie uit.

‘Heb je gezien dat ze hier drieënhalve euro voor een flesje water vragen?’ zei Hannie verontwaardigd. ‘Zo’n flesje kost bij de Lidl vijftien cent. Dat is meer dan twintig keer zo duur! Wat een oplichters hier.’

‘Kom op mensen, we gaan lekker naar Benidorm, kan ons die paar rotcenten schelen,’ probeerde Theo de stemming erin te houden.

‘Wat een klere-end lopen. Volgens mij ben ik al bijna in Rotterdam,’ klaagde Joop even later op weg naar gate D57. Zijn vrouw hoorde hem niet, want ongemerkt had hij haar inmiddels op ruime achterstand gezet.

‘Ik ben bloednerveus,’ zei Hannie toen ze even later bij de gate naast Theo was neergeploft.

‘Heb je vliegangst?’ vroeg Theo.

‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Nou, zo natuurlijk is dat niet, hoor,’ zei Cobie, ‘ik heb er zelf geen last van, maar er zijn zat mensen die helemaal niet van vliegen houden. Die gaan nog liever met de trein naar Australië dan dat ze gaan vliegen.’

‘We gaan gelukkig niet naar Australië, we gaan naar Spanje,’ zei Theo.

‘Je kan helemaal niet met de trein naar Australië,’ wist Joop, ‘over aardrijkskunde hoef je mij niks te vertellen.’

‘Ik maak me gewoon zorgen om Basje,’ zei Hannie bedrukt, ‘helemaal alleen in zijn kooi.’

‘Ja, die miauwt nu vast de hele boel bij elkaar,’ haakte Theo in op de zorgen van Hannie, ‘en misschien moet-ie wel overgeven van de zenuwen.’

‘Lekker, Thé, maak het nog effe wat erger voor Han,’ zei Cobie.

Maar Theo liet zich niet ontmoedigen. ‘Als-ie maar niet in zijn kooi poept, want dan stinkt straks alle bagage naar kattenstront. Ik snap niet waarom hij niet gewoon met ons mee het vliegtuig in mocht. Een kat is toch geen ruimbagage?’

Het ontging Theo volkomen dat Hannie het steeds meer te kwaad kreeg.

Ze zuchtte lang en diep. ‘De kooi was te groot, ik had niet die kooi mee moeten nemen, maar de reistas. Wist ik veel dat ze zo moeilijk zouden doen hier?’

* * *

Afgelopen december, tijdens het kerstdiner, was het plan geboren.

Hannie en Joop hadden die avond drijfnaat bij Cobie en Theo aangebeld. De tocht in de regen achter op de brommer had de kerstjurk van Hannie geen goed gedaan. Joops zondagse broek zat onder de modder omdat hij vloekend zijn Zündapp overeind had moeten hijsen nadat de standaard in de zachte prut van de voortuin was weggezakt en de brommer was omgevallen.

De eerste tien minuten na binnenkomst werden besteed aan gemopper op het Nederlandse klimaat.

‘Ik haat december,’ zei Hannie uit de grond van haar hart. ‘En november nog meer!’

‘Nou, in januari en februari is het anders ook geen pretje, hoor, met al die sneeuwtroep,’ zei Theo, ‘pas in de lente leef ik weer een beetje op. Als die tenminste niet ook herfstig is.’

Theo en Hannie vulden elkaar, wat klagen over het weer betreft, graag aan in de overtreffende trap. Cobie sputterde nog wat tegen over gezellige feestdagen, kaarsjes en lekker eten, maar ze werd genegeerd. Joop zweeg.

‘Leuke jurk heb je, Han,’ zei Cobie opgewekt. ‘Ik zag hem toevallig vorige week bij de Zeeman hangen. Ik had hem bijna zelf

ook gekocht, maar ik vond hem voor mij net een beetje té, met die glimmende pailletten. Dat zou grappig geweest zijn, hè, allebei dezelfde jurk.'

'Ja, leuk is-ie toch? En voor weinig,' beaamde Hannie.

'En hij maakt je slank,' mompelde Joop.

Hannie keek hem vernietigend aan.

'Wie wil er nog een pasteitje?' vroeg Cobie en ze keek het kringetje rond.

Dat wilde iedereen wel.

'Wist je dat Belinda en Sjon nu in Spanje zitten?' vroeg Cobie toen ze aan de koffie zaten.

Ja, dat wisten ze maar al te goed, want Belinda, de buurvrouw van Theo en Cobie, had iedereen de afgelopen dagen bestookt met appjes met foto's van het buffet in hotel Playa del Luz in Benidorm. 'Het is hier heerlijk,' schreef ze er stevast onder. 'En lekker weer.' Bij haar laatste appje had ze een foto meegestuurd van een dikke, bleke Sjon in zijn zwembroek op een verder verlaten strand.

'Het is er regelmatig dik twintig graden,' wist Cobie te vertellen, 'zou dat nou eigenlijk niks voor ons zijn?'

'Wat zal zo'n reisje wel niet kosten?' vroeg Theo zich hardop af.

Cobie vertelde dat Sjon haar had voorgerekend dat hun vakantie in Benidorm bijna gratis was, omdat ze via een bureau hun huis twee maanden voor veel geld onderverhuurden aan Japanners.

'Aan Japanners?'

'Ja, het stikt hier in Amstelveen van de Japanse bedrijven. Het schijnt dat die niet graag met Nederlanders werken. Ze laten soms voor een paar maanden hun eigen mensen komen, en die

wonen dan liever in een huis dan in een hotel. En ze betalen er goed voor.'

Nadat Cobie Hannie ervan overtuigd had dat Japanners niet voor vieze etensluchtjes zorgen die in de gordijnen gaan zitten, tuitte Hannie nadenkend haar lippen en zei: 'Mij lijkt het wel wat. Misschien moet jij van de week eens bij zo'n verhuurbureau langsgaan, Joop. En dan neem je Theo mee.'

'Ik hoef niet zo nodig naar Spanje,' sputterde Joop tegen.

'Is toch lekker, twee maanden zon in plaats van regen en sneeuw. Zeker als het weinig kost.' Hannie had haar zinnen duidelijk op een overwintering gezet.

'Maar je wil Basje toch niet twee maanden in een asiel stoppen?'

Joop dacht een nooduitgang gevonden te hebben, maar Cobie wist beter.

'Katten mogen gewoon mee. Belinda en Sjon hebben hun hond ook meegenomen. Ik vind het wel een leuk idee, dat overwinteren. We kunnen het toch uitzoeken? Nee heb je en ja kan je krijgen.'

Toen ook Theo instemmend knikte, wist Joop dat tegensputteren geen zin had.

* * *

Joop had sinds die kerstavond het woord Spanje angstvallig gemeden, maar het had niet mogen baten.

'Heb jij Theo nou al gebeld?' vroeg Hannie drie dagen na het kerstdiner. Joop zat over de krant gebogen.

'Waarover?'

‘Over Spanje natuurlijk. Over dat bureau dat onze huizen moet gaan verhuren.’

‘Nee, daar ben ik nog niet aan toegekomen.’

‘Niet aan toegekomen? Wat heb je dan allemaal voor belangrijks te doen gehad?’

Joop kon zo snel niets bedenken.

‘Morgen dan,’ besloot Hannie.

Een week later liepen Theo en Joop naar de ingang van een opvallend kantoorgebouw aan de rand van Amstelveen. Ze meldden zich bij een receptioniste op de begane grond.

‘Goedemiddag, wat kan ik voor u doen?’

De mannen keken elkaar aan. Ze hadden zich niet zo goed voorbereid op deze expeditie en waren zenuwachtig. Theo knikte onzeker naar Joop, waaruit deze opmaakte dat hij iets moest gaan zeggen.

‘Eh... we hebben een afspraak met een bedrijf dat huizen verhuurt aan buitenlanders. Dat zou volgens een kennis van ons in dit gebouw zitten.’

‘HBE Housing bedoelt u? Dat kunt u vinden op de zesde etage.’

Ze boog zich weer over het toetsenbord van haar computer.

‘En, eh... waar is de lift, mevrouw?’

Ze keek licht verstoord op.

‘Vlak achter u.’

Op de zesde verdieping stapten ze de lift uit en keken zoekend rond, tot Theo een bord ontdekte met een pijl eronder: HBE Housing was rechtsaf de gang door.

Even later stonden ze opnieuw voor een balie met receptioniste.

‘Goedemiddag heren, wat kan ik voor u doen?’

‘Nou, eh... het zit dus zo,’ legde Joop hakkelend uit, ‘we hebben een afspraak. We willen graag volgend jaar, tenminste, eh... nee, feitelijk dit jaar nog, overwinteren in Spanje. Dus nou willen we van half november tot half januari, twee maanden dus, onze huizen verhuren aan buitenlanders. En we hadden van Belinda dit bedrijf doorgekregen.’

Theo, die zich veilig achter Joop had opgesteld, knikte.

‘U wilt uw huis tijdelijk verhuren aan expats. Dat kan. Ik roep even een collega. Neemt u intussen plaats.’ Ze wees op een zitje naast de balie.

Theo en Joop namen plaats.

‘Ik zit nog liever bij de tandarts, ik word hier heel zenuwachtig van,’ fluisterde Theo.

‘En dan heb jij nog geeneens je mond opgedaan, dus wat denk je van mij?’ antwoordde Joop zacht.

‘Je deed het hartstikke goed, Joop. Ze begrepen het in ieder geval meteen.’

Even later werden ze opgehaald door een jongeman in een keurig pak met stropdas en twintig minuten later stonden ze opgelucht weer buiten.

‘Nou, dat ging wel aardig, geloof ik,’ zei Theo.

‘In ieder geval staan we ingeschreven,’ bromde Joop.

De zakelijke maar vriendelijke jongeman had alle benodigde formulieren voor ze ingevuld. Ze moesten alleen nog een kopie van hun paspoort aanleveren en dan zou het, in de woorden van de medewerker van HBE Housing ‘na een inspectie van de te verhuren woonruimte in de meeste gevallen tot een tijdelijk verhuurcontract komen’.

Theo had aarzelend gevraagd hoeveel ze per maand zouden krijgen.

De man had geantwoord dat ze bij een huis van circa honderd vierkante meter moesten denken aan twaalf- tot veertienhonderd euro per maand.

De oogjes van Joop en Theo begonnen te glimmen.

Dat zou in elk geval een goedkope overwintering worden.

* * *

Een paar maanden later zaten Joop en Theo in de druilerige voorjaarsregen aan de slootkant, elk onder een eigen visparaplu, regenpak aan.

‘Slecht weer bestaat niet, alleen slechte kleren en slechte paraplu’s,’ merkte Joop op. ‘En als het regent, bijten ze ook beter.’

Dat zei hij al twintig jaar bij ieder buitje.

‘In wezen ben jij een optimist, Jopie,’ analyseerde Theo, ‘maar ik zie dat eigenlijk alleen bij het vissen. Jij verwacht altijd een snoek van een meter aan je haak te krijgen. Is het niet vandaag, dan toch zeker wel morgen.’

‘Als je denkt niks te vangen, kan je beter niet gaan vissen,’ vond Joop.

‘Jij bent een beetje de Johan Cruijff van de vissers,’ zei Theo bewonderend.

Ze zwegen een tijdlang en tuurden naar hun dobbers. Theo schonk koffie uit een thermoskan en Joop haalde een boterham met kaas uit zijn trommeltje.

De regen maakte kringetjes in het water.

‘Als ik heel eerlijk ben, ga ik ook vissen om niet thuis te hoeven zijn,’ bekende Joop, ‘thuis komen de muren op me af.’

‘Ik vind vissen gezellig, maar thuis is het ook gezellig,’ zei Theo.

Er kwaakte een eend, daarna was het weer stil.

Na een paar minuten was het Theo die de stilte verbrak.

‘Lang geleden heb ik Cobie eens meegenomen met vissen. Of eigenlijk had ze zichzelf meegenomen. Ze had beloofd een boekje te gaan lezen. Maar ze is de enige ter wereld die kan lezen en ouwehoeren tegelijk.’

Joop knikte.

‘Verder is het een schat, hoor.’

Joop knikte opnieuw.

Theo was nooit zo van de diepgang, maar vandaag keek hij van onder zijn paraplu lang en nadenkend naar zijn vriend.

‘Hoe gaan jij en Hannie eigenlijk?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Hebben jullie het een beetje leuk met elkaar?’

‘Ach, wat zal ik zeggen... Het gaat.’

‘Dat houdt niet over dus.’

‘Nou ja, weet je, na zo veel jaar... dan is de aardigheid er wel een beetje af.’

‘Bij ons is dat niet zo, hoor.’

‘Dan heb jij geluk.’

‘Ik heb zeker geluk,’ beaamde Theo.

‘Ze bijten niet erg. Ik ga wat aas strooien.’ Joop gooide een handvol lokvoer in het water.

Daarna werd er weer gezwegen en gestaard.

‘Kun je in Spanje trouwens vissen?’ vroeg Theo zich opeens hardop af.

‘Ik denk alleen zeevissen.’

‘Ik ben héél snel zeeziek, dus dat moesten we maar niet gaan doen. Hoeven we ook geen hengels mee te nemen.’

Opnieuw was het een tijd stil, totdat Theo zich weer tot zijn vriend wendde.

‘Zeg eens eerlijk, Joop, heb jij eigenlijk wel zin in dat overwinteren?’

Joop dacht na en zei toen bedachtzaam: ‘Niet tegen de dames zeggen, hoor, maar als ik eerlijk ben, heb ik zo mijn twijfels.’

‘Hoezo? Dat is toch hartstikke gezellig, wij met z’n viertjes?’

‘Ja, heel gezellig.’ Joop hoorde het zichzelf zeggen en wist dat het niet overtuigend klonk.

Theo keek hem vragend aan. ‘Ja, toch?’

Joop wees naar zijn dobber. ‘Ik geloof dat ik beet heb.’

* * *

Aan het einde van de zomer gingen de aspirant-overwinteraars langs drie verschillende reisbureaus om zich uitgebreid te laten voorlichten over de mogelijkheden om van de Spaanse winterzon te genieten.

De keuze viel na lang wikken en wegen op reisbureau Corendon: acht weken hotel Miramar in Benidorm, halfpension. Het was weliswaar iets duurder dan ze hadden gedacht, maar vooruit, je leefde maar één keer. De aanbetaling was gedaan.

Nu alleen nog even de verhuur van hun huizen definitief regelen.

Joop nam contact op met HBE Housing en maakte een afspraak voor de inspectie van hun huis.

* * *

Hannie had het huis van onder tot boven gesopt en opgeruimd en een appeltaart gebakken, want ze had ergens gelezen dat je dan meer voor je huis kreeg.

Een snelle jongeman op een scooter stopte een half uur na de afgesproken tijd voor de deur en belde aan. Joop deed open.

‘Owen Lam, verhuurmakelaar, sorry dat ik aan de late kant ben,’ zei de HBE-man.

Hannie bood hem een flink stuk appeltaart en koffie aan, maar daar had Owen geen tijd voor.

‘Sorry, mevrouw, maar ik loop al hopeloos achter op schema. Hij ruikt wel heel lekker. Is dit het te verhuren pand?’

Hannie en Joop knikten.

‘O. Juist.’

Owen keek rond, trok een scheve mond, begon snel met een infraroodapparaatje de kamers op te meten, wierp een blik op het balkon, schoof de gordijnen open en dicht, bekeek met lichte afkeuring de badkamer en de keuken, pakte toen een aantekenboekje, maakte een paar berekeningen en dacht enige tijd na.

Joop en Hannie wachtten in spanning af. Gezien het bedenkelijke gezicht dat Owen trok waren ze er niet gerust op.

Eindelijk keek de makelaar op van zijn boekje.

‘Het is natuurlijk wel een beetje gedateerd, maar het is schoon en netjes...’

‘Ja, natuurlijk is het schoon en netjes, maar hoezo gedateerd?’ vroeg Hannie verontwaardigd.

‘HBE Housing geeft de voorkeur aan, laten we zeggen... aan een iets modernere inrichting, maar als u misschien... als u een aantal zaken tijdelijk ergens kunt opslaan, dan denk ik dat we u er... zestienhonderd euro voor kunnen betalen.’

Hannies gezicht klaarde op.

Joop was nog niet gerustgesteld. ‘Zestienhonderd per maand?’

‘Nee, meneer, dat is voor de door u voorgestelde periode van

twee maanden. Eigenlijk doen we alleen vanaf drie maanden, maar daarin wil ik u graag tegemoetkomen.'

'Maar die meneer op kantoor had gezegd dat we er twaalf- tot veertienhonderd per maand voor zouden krijgen,' sputterde Joop tegen.

'Dat zijn prijzen voor het hogere segment. Mijn collega heeft een indicatieve prijs gegeven. Hij heeft u ook meegedeeld dat de huurprijs pas na inspectie kan worden vastgesteld.'

Hannie moest een paar keer slikken. 'Maar we hebben al een dure reis geboekt.'

De makelaar knikte begripvol.

'Ik snap het, ja.' Hij keek nog eens rond. 'Ik ga mijn best doen er zeventienhonderd van te maken, maar beloven kan ik u niets. En dan moet u wel een aantal zaken opslaan. Hebt u opslagruimte?'

'Het kan in de schuur, daar kom ik toch nooit,' antwoordde Hannie.

'Maar daar staat al mijn gereedschap en mijn andere spullen,' protesteerde Joop.

'Dat is dan een mooie gelegenheid om je rotzooi eens op te ruimen,' vond zijn vrouw en ze richtte zich tot de makelaar. 'Wat moet er allemaal het huis uit?'

Owen pakte zijn aantekenboekje.

Een kwartier later was de lijst klaar. De helft van het meubilair stond erop en alle beeldjes, schilderijtjes, vaasjes, kledjes en overige prullaria.

Joop dacht niet dat het allemaal in de schuur zou passen.

* * *

En zo was het gekomen dat ze nu met z'n vieren in de rij stonden voor gate D57. Ze waren er als eersten gaan staan om niet te lang

te hoeven wachten voor ze in het vliegtuig mochten stappen en stonden daar nu bijna een half uur.

‘Ze hadden twaalf minuten geleden al moeten beginnen met boarden,’ mopperde Hannie.

Buiten scheen de zon en de lucht was winterblauw. Het was een prachtige novemberdag.

‘Hebben wij weer,’ zuchtte Theo, ‘de hele week pokkenweer en op de dag dat we weggaan schijnt de zon.’

Hannie keek bedenkelijk. ‘Ik hoop dat het in Benidorm een beetje beter wordt. Het was er zestien graden en bewolkt, volgens de app.’

‘Toch nog altijd tien graden warmer dan hier,’ merkte Cobie op.

Eindelijk kwam er beweging in de rij en de passagiers verdrongen zich om zo snel mogelijk bij hun stoel te zijn en een plekje te claimen voor hun handbagage.

* * *

‘Moet je voor de koffie betalen?’ vroeg Hannie aan de stewardess toen ze eenmaal in de lucht waren.

‘Ja, mevrouw.’

‘Nou, geeft u dan maar water,’ zei Hannie na een korte aarzeling.

‘U weet dat u daarvoor ook moet betalen?’

‘Voor water? Nou, laat u dan maar zitten.’

Toen de stewardess buiten gehoorsafstand was, fluisterde ze tegen Joop dat ze uit principe nooit betaalde voor water. ‘Dan ga ik nog liever dood van de dorst.’

Joop knikte.

‘Bij wijze van spreken dan.’

‘Natuurlijk,’ zei Joop zonder op te kijken van zijn blad *De Waterkant*.

Hannie keek argwanend opzij en zei toen: ‘Ik moet naar de wc.’

‘Die is gelukkig gratis,’ mompelde hij.

Ze was net weg toen met een heldere *ping* het lampje **STOELRIEMEN VAST** aanging. De stewardess kondigde via de luidspreker turbulentie aan. Joop keek over zijn schouder het gangpad af, richting wc. Geen Hannie meer te zien. Het vliegtuig begon nu flink te schudden. Joop keek nogmaals of zijn vrouw al in aantocht was, maar het pad bleef leeg. Even overwoog hij een stewardess te waarschuwen, maar toen grinnikte hij en schudde langzaam zijn hoofd.

‘Mogen we meelachen, Jopie?’ vroeg Cobie.

Het vliegtuig maakte een kleine vrije val en een paar passagiers slaakten een gilletteje.

‘Hannie kwam zojuist even los van de bril,’ zei Joop met een grijns, ‘ik hoop dat ze het een beetje droog kan houden daar.’

‘Zit ze op de wc? Nu? Dat mag helemaal niet, je moet de stewardess waarschuwen!’ zei Theo paniekerig.

‘Ze kan niet ver vallen in dat kleine hokje,’ antwoordde Joop, ‘maar als je alarm wil slaan, ga je gang.’

‘Het is jouw vrouw,’ zei Theo.

Joop haalde zijn schouders op en ging verder met lezen.

Theo keek hulpeloos naar Cobie.

‘Hannie loopt heus niet in zeven sloten tegelijk, ze kan trouwens geen kant op,’ meende zij.

Tien minuten later kwam Hannie moeizaam door het gangpad aangeslingerd. De stewardessen hadden blijkbaar over het hoofd

gezien dat er al die tijd iemand op de wc had gezeten. Nu liep er een haar tegemoet.

‘Wilt u alstublieft gaan zitten, mevrouw,’ zei ze bestraffend.

‘Ja, natuurlijk wil ik dat, maar ik zit daar.’ Hannie wees naar haar stoel verderop.

De stewardess keek haar verbaasd aan. ‘Zat u op de wc?’

‘Ja, al een kwartier.’

‘Gaat u dan maar snel zitten.’

Hannie plofte naast Joop in haar stoel en deed zacht en met ingehouden woede verslag.

‘Ik was net gaan zitten toen ze zeiden dat iedereen terug naar zijn plaats moest, maar ik had mijn broek al op mijn enkels. Probeerde ik op te staan, ben ik half naast de pot gevallen door zo’n turbulentie. Je kan bij die wc helemaal geen riem vastmaken.’

‘Ben je nat geworden?’ informeerde Theo iets te luid.

‘Nee, ik ben niet nat geworden,’ siste Hannie, ‘maar misschien kan je nog wat harder praten, Theo, dan weet het hele vliegtuig het. Ik ging alleen maar naar de wc om gratis water te drinken.’

‘Waarom had je dan je broek naar beneden?’ informeerde Joop.

‘Omdat ik misschien toch moest, wijsneus.’

‘Kon je dat water wel drinken?’ wilde Cobie weten.

‘Nee, Cobie, dat water kon je níét drinken.’

‘O, wat jammer dan. Al dat gedoe voor niks.’ Cobie leefde oprecht mee.

‘Ja, wrijf het er nog even lekker in,’ zei Hannie.

Het gesprek werd onderbroken door een stewardess die kwam informeren of ze krasloten wilden kopen.

‘Krasloten, in een vliegtuig?’ vroeg Theo hogelijk verbaasd.

‘Ja, hoe goedkoper de vlucht, hoe meer dingen ze je proberen

aan te smeren. Straks komt er nog een Tupperware-demonstratie,' grapte Joop.

Theo wilde graag twee krasloten en zat even later opgewekt te krassen.

'Yessss, tien euro gewonnen. Die gaan in de vakantiepot!' riep hij als een kind zo blij en hij gaf zijn vrouw en zijn vriend een high five.

Hannie keek stuurs voor zich uit. Ze hield niet van gokken.

* * *

Het vliegtuig dook de wolken in en er even later weer uit. Joop keek gefascineerd uit het raampje. Beneden hen lag Alicante.

Theo klaagde voor de derde keer dat hij pijn in zijn oren had.

'Ja, Thé, nu weten we het wel. Je moet slikken en tegelijk je neus dichtknijpen en tegelijk kauwgom kauwen,' adviseerde Cobie.

'Dat heb ik al gedaan, maar het helpt niks,' jammerde Theo.

'Het gaat vanzelf over als we geland zijn. Weet je wat ook schijnt te helpen? Twee plastic bekertjes met natte hete watten erin tegen je oren houden. Raar, hè?' Cobie keek zelf hoogst verbaasd bij wat ze vertelde. 'Jammer alleen dat ik geen plastic bekertjes heb,' ging ze verder, 'en trouwens ook geen natte hete watten. Sorry, schat, maar aan zo'n advies heb je eigenlijk niks.'

Theo zei niets. Hij kneep in zijn neus en slikte en kauwde overdreven.

Het vliegtuig raakte rustig de grond en remde. Cobie klapte drie klapjes, keek om zich heen en stopte beschaamd toen ze de enige bleek die applaudisseerde.

'Wilt u de stoelriemen vast laten tot het vliegtuig geheel tot

stilstand is gekomen en het teken STOELRIEMEN VAST is uitgegaan,' werd er omgeroepen.

Toen even later het lampje STOELRIEMEN VAST uitging, stond het halve vliegtuig als één man op om zo snel mogelijk de handbagage uit de bagagebakken te kunnen pakken. Binnen een paar seconden stond het gangpad vol. Veel mensen moesten daarom kromgebogen voor hun stoel blijven staan met hun hoofd tegen de onderkant van de bagagebakken. Joop, Hannie en Theo waren blijven zitten. Theo wreef over zijn oren. Hannie meldde dat ze nodig naar de wc moest. Cobie stond in het gangpad, maar zij was de kleinste van de vier, nog geen één meter zestig, en kon niet bij de handbagage.

Bij de bagageband in de aankomsthal bleek dat de meeste mensen zich uit het vliegtuig gehaast hadden om wat langer bij de band te moeten wachten. Vrijwel alle passagiers gingen bijna tégen de lopende band aan staan. Joop bekeek het gedrang van een afstandje. Tegen een blonde dame naast hem legde hij ongevraagd uit dat het veel sneller en makkelijker zou gaan als iedereen vanaf een paar meter afstand keek of zijn of haar koffer eraan kwam en pas naar voren stapte als er iets van de band te halen viel.

'Dan heb je alle ruimte namelijk,' besloot hij.

'Ik laat het mijn man doen, dan heb ik ook alle ruimte.'

'Dat kan natuurlijk ook,' glimlachte Joop, terwijl hij intussen deed alsof hij zijn vrouw niet zag zwaaien dat hij bij haar moest komen staan.

'Joop,' riep ze, 'hierheen!'

Dat viel niet meer te negeren. Hij slofte naar haar toe.

'Basje zal toch niet over de lopende band komen?' vroeg Hannie zich ongerust af.

'Nee, dat lijkt me niet.'

‘Maar waar dan wel?’

‘Geen idee.’

‘Ga dat dan uitzoeken. Basje zit al uren alleen in die kooi.’ Er klonk nu een randje paniek in Hannies stem.

Joop keek om zich heen, op zoek naar een aanwijzing. In de verte zag hij een bordje LOST LUGGAGE.

* * *

‘Toen heb ik maar een kat nagedaan, stond ik daar te miauwen alsof dat de normaalste zaak van de wereld was, en uiteindelijk begrepen ze het.’ Joop zag er verhit uit.

Hannie had alleen aandacht voor Basje, die ze uit zijn kooi had gehaald om hem uitgebreid te knuffelen. ‘Heb jij het bazinnetje zo gemist dan, jochie? Was jij helemaal alleen dan? O gossiegossiegossie.’

‘Toen kwam die man eerst nog met de verkeerde kat aanzetten, een grote rooie. Dus ik zeg “no, no, pequeño”, dat is “klein” in het Spaans, en toen ging hij weer weg en even later kwam hij terug met Basje.’ Joop glom van trots omdat het hem was gelukt.

‘Je hebt er wel lang over gedaan, Joop,’ vond Hannie.

Joop keek haar verbouwereerd aan.

‘Maar goed, het belangrijkste is dat je hem gevonden hebt,’ haastte ze zich te zeggen.

* * *

Ze moesten nog met de bus. Benidorm ligt een uur rijden van het vliegveld van Alicante. Theo zocht zijn zakken af naar de voucher

voor de transfer naar hun hotel. Hij liep rood aan. De mevrouw achter het loket van het busstation wierp een ongeduldige blik op de rij achter hem.

‘Kan je hem niet vinden?’ vroeg Cobie.

‘Ja, natuurlijk kan ik hem wel vinden, maar ik wil iedereen graag even in spanning laten, nou goed.’

‘Heb jij hem eigenlijk wel?’ vroeg Cobie zich opeens af, nadat Theo uit de rij was gestapt om rustig verder te kunnen zoeken. ‘O jeetje, nu weet ik het weer. Ik heb hem in mijn tasje gedaan omdat ik bang was dat jij hem kwijt zou raken.’ Ze opende haar handtas en toverde het papiertje binnen twee tellen tevoorschijn. ‘Sorry hoor, schat.’

‘Geeft niks, ik ben allang blij dat ik niks fout heb gedaan.’ Theo begon zich op zijn oorspronkelijke plek tussen de rij te wringen, die zich alweer had gesloten. Er klonk wat protest van mensen die vonden dat hij opnieuw achteraan aan moest sluiten, maar de mevrouw achter het loket wenkte hem dichterbij en knikte na een korte blik op de voucher dat het goed was zo.

Een kwartier later zaten ze in de bus. De chauffeur had bij het instappen hun namen op een lijst doorgestreept en iets tegen ze gezegd.

‘Was dat Engels of Spaans wat-ie zei?’ vroeg Cobie.

‘Het maakt niks uit in welke taal je het niet verstaat,’ zei Hannie.

Joop, die het beste Engels sprak van het viertal, vroeg nog twee keer aan de chauffeur wat hij had gezegd en blufte toen dat hij het had begrepen: de chauffeur zou hun hotel omroepen, hotel Miramar.

Na een rit van drie kwartier over de snelweg doemden de hoteltorens van Benidorm op.